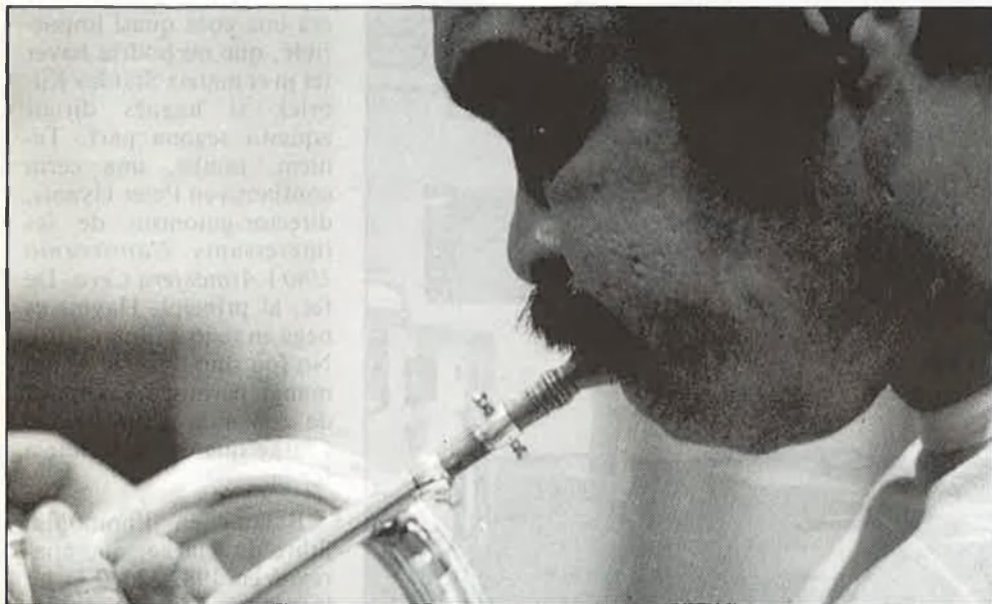

Quadern de cultura

La visita d'Art Farmer

A Frederic GARCIA HERRAIZ
questa temporada resulta pròdiga en magnífics trompetes de jazz que ens visiten. Després de Farràs, Joe Newman i Clark Terry, ara toca el torn a Art Farmer. En companyia del gran pianista Tete Montoliu, participa en una sèrie de concerts organitzats per la Conselleria de Cultura, alguns ajuntaments i Testi Productions, del 2 a l'11 de maig, a Vinaròs, Castelló de la Plana, Sagunt, Alzira, València, Elda, Alcoi, Xàtiva, Sueca i Gandia.

Farmer és un gran melodista. La seua sonoritat dolça i pura s'ha inspirat, sobretot al principi, en la de Miles Davis. Però ha

arribat a formar-se un estil propi, especialment amb el *bugle*, que és l'instrument que utilitza quasi exclusivament des de principis dels anys seixanta, i en el qual és un virtuós innegable. Però, abans, Farmer (nascut el 1928) havia tocat amb el trompeta Clifford Brown —el més influent, amb Gillespie i Davis, del jazz modern— a l'orquestra de Lionel Hampton, i havien realitzat, tots dos, enregistraments de discos a principis dels cinquanta. Era l'època del *hard bop*, quan els joves músics negres reprenien les aportacions de Parker i Gillespie, i posaven en relleu les arrels de la música negra: el *blues* i el *gospel*. I, així, tocà al costat de fogosos

joves d'aquell temps, com ara els saxofonistes Wardell Grey i Sonny Rollins, i el pianista Horace Silver.

Però Farmer, pel rigor, per l'economia, la controlada lògica amb què construeix els seus solos, el refinament i la complexitat harmònica, transgredeix el model típic de músic *hard-bop*. I, així, se'l pot trobar al costat d'un experimentador com George Rossell, en 1956, o substituint el trompeta Chet Baker, en el quartet sense piano del saxo baríton blanc Gerry Mulligan, en 1958.

A partir d'ací, empenirà la seua carrera com a líder, i fundarà junt amb el tenor saxofonista Benny Golson, de 1959 a 1962,

una de les formacions més interessants: el Jazztet. Golson hi aportava composicions i arranjaments d'alt nivell, i els seus solos expressionistes es complementaven molt bé amb l'estil meditatiu i líric de Farmer. El grup tornà a unir-se en 1983, i poguérem escoltar-lo durant el Festival de Terrassa. Immediatament després, de 1962 a 1964, Farmer formà un quartet amb el guitarrista Jim Hall, i s'establí entre tots dos un diàleg intimista i exquisit, en què abunden les subtilitats. En marxar Hall, el substituï el pianista Steve Kuhn.

Com tants altres músics negres americans, Farmer emigrarà a Europa, buscant una vida més d'acord amb el seu caràcter apacible, intel·ligent i culte. Des del 1968, s'establí a Viena, on col·labora amb l'orquestra de la Ràdio-Televisió. Durant els darrers quinze anys, realitza nombrosos concerts per Europa, el Japó i EUA. Destacarem la seua presència en un All-Stars dirigit en 1972 per l'organista Jimmy Smith —amb el qual actuà al Palau de la Música Catalana— i les intervencions en 1973 i en 1974 al Festival de Jazz de Nova York. Actualment és un músic *free-lance*, terme que en l'argot jazzístic designa el qui exerceix l'activitat sense grup fix, tocant amb seccions rítmiques ocasionals. Junt amb el gran Tete, vénen també Eric Peter (contrabaix) i Clyde Lucas (bateria).